Ofèlia Sala i l'amistat

Of lia Sala i Helmut Deustch, dissabte a la nit a Vilabertran Foto: XAVIER GRASS SAENZ.

En el recital amb què la soprano Ofèlia Sala i el pianista Helmut Deustch van inaugurar la Schubertíada de Vilabertran, s'incloïen obres de Clara i Robert Schumann i també de Johannes Brahms. Tots tres havien format un nucli d'amics basat en l'afecte i admiració mútues. Clara, a més de compositora, va ser una de les grans pianistes del seu temps i no poques vegades havia estrenat o tocat les obres dels seus amics.

Amb ella va iniciar-se la sessió amb els delicats 6 lieder del seu opus 13. Són textos que poden ser cantats indistintament des d'una perspectiva tant masculina com femenina. Un recital de lied és sempre una qüestió molt complexa. Hi ha, en primer lloc, el text del poeta que s'ha inspirat en alguna vivència per comunicar-nos-la per escrit; després ve el compositor que tria un text per afinitat i al qual li extreu la música que hi troba i a l'ensems li afegeix el seu punt de vista; finalment ve l'intèrpret que tria la música com allò que desitja oferir i a la qual, conscientment o no, afegeix, respectant les pautes que el compositor indica, una vivència musical pròpia. I a aquesta barreja tan elaborada s'hi pot sumar la capacitat de l'oient de captar només el que li és més afí. Tot plegat, en uns artistes de primer rengle com els citats, que ho estudien i elaboren a fons, pot dur a una inevitable contenció i a un cert hermetisme.

Afegeixi's la dificultat d'entendre el text pels que no saben l'idioma en què es canta o que tot i saber-lo els és difícil que no se'ls escapi el sentit d'algunes paraules. Cal, doncs, confiar-ho tot a l'encís de la música i a la capacitat de comunicació vocal, gestual i d'actitud dels qui ho canten.

Voldríem destacar, dintre d'un impecable nivell general, ara de Robert Schumann, la valoració de l'estimat a Ell, el millor de totsdel seu cicle Amor i vida d'una dona, tot i alguna drecera, en aquest cas, en l'arabesc melòdic i les cançons 4 i 5.

De les més de 300 cançons del catàleg de Brahms en van oferir dotze d'exquisides, moltes de poc freqüents, però que van cloure, abans dels bisos, amb la coneguda Von ewiger Liebe (De l'amor per sempre)en què el poeta Leopold Haupt, i per descomptat Brahms ho corrobora, després d'uns dubtes més aviat masclistes del protagonista, fa dir a la noia, en una exacerbació de romanticisme als nostres ulls paradoxal: “El ferro i l'acer poden liquar-se, però el nostre amor durarà eternament!”.

Publicat a:

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/769655-ofelia-sala-i-lamistat.html?cca=1&piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui